

Wniosek

Zważywszy, że ustawa z dnia 23. maja 1883 r., Nr. 83. Dz. p. p. normująca postępowanie celem utrzymania zgodności faktycznego stanu posiadania gruntów z księgami gruntowymi i katastrem, a w szczególności §. 56. alinea III. tejże ustawy nadający pewne uwzględnienia w opłatach stemplowych i należnościach prawnych wyraźnie postanawia: że zmiany w stanie posiadania gruntów, co do których spisanie dokumentu nie nastąpiło, przy pierwszej sposobności dochodzeń przez urzędników pomiarowych (geometrów ewidencyjnych) zgłoszone, nie mogą być przedmiotem przypisania wyższych należności prawnych nawet wtedy, gdyby się władza o zawarciu rzezonego interesu z kąd innąd dowiedziała;

zważywszy, że urzędnicy pomiarowi przyjmując zgłoszenia co do zaszyłych zmian posiadania gruntów włościańskich, przedkładają sformowane w tym przedmiocie przez siebie „arkusze zgłoszeń“ c. k. Sądom hipotecznym i c. k. urządowi podatkowemu, — pierwszym w tym celu, aby przynaglały strony do uregulowania hipoteki, to jest do żądania wpisu prawa własności i zaprowadzenia zgodności faktycznego posiadania z księgą gruntową, drugim, celem przypisania podatku gruntowego i wymiaru należności prawnej od przeniesienia tytułu własności;

zważywszy dalej, że c. k. urzędy podatkowe po przesłuchaniu stron i zbadaniu tytułu nabycia, arkuszyki zgłoszeń wraz z protokołem dochodzenia przesyłają właściwej władzy wymiarowej, która wbrew przepisowi §. 56. powołanej ustawy, powołując się na przepis §. 80. ces. pat. z 9. lutego 1850, Nr. 50. Dz. p. p. wymierzają dwukrotną należność przenośną.

zważywszy wreszcie, że gdy następnie dokument prawny co do tegoż samego przedmiotu spisany i c. k. urządowi podatkowemu w odpisie przedłożonym zostanie, następuje zwyczajnie (dla braku ewidencji) znów ponowny wymiar należności, że zatem strony miasto jednorazowej płacą trzechkrotną należność;

zważywszy, że postępowanie takie jest bezprawnem a dla ludności wiejskiej bardzo dotkliwym i krzywdzącym

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

Wzywa się c. k. Rząd, aby polecił wszystkim urządowi wymiarowemu, iżby się ściśle do przepisu §. 56. ust. z dnia 23. maja 1883 r., Nr. 83. Dz. p. p. stosowały, w danych wypadkach zawsze tylko pojedynczą należność przenośną przypisywały i ściągaly, aby wpłaconą należność w dokładnej utrzymywano ewidencji tak, iżby po złożeniu odpisu dokumentu prawnego ponowny wymiar nie miał już miejsca, wreszcie aby przypis podwyższonej należności według §. 80. ces. pat. z dnia 9. lutego 1850 r. wtedy tylko miał miejsce, jeśli zamiar ukrócenia wysokiego Skarbu przez zatajenie interesu jest udowodnionym.

Lwów dnia 11. stycznia 1896.

Wnioskodawca:

Klemensiewicz

Dworski, Dr. Loewenstein, R manowicz, Vayhinger, Fruchtmann, T. Merunowicz, Weigel, Słotwiński, Żardecki, Goldman, Jahl, Pohorecki, Warzecha, Potoczek, Dr. Olpiński, Pogonowski, Kramarczyk, J. Data, W. Szwed, Wójcik, Bojko, Styla, A. Średniawski, F. Krempa, Dr. Bernadzikowski.

